



No. 6. }

Juni 1887.

{ 13de Aargang.

## En Moders Sang.

**B**arnlille, vil du være glad,  
Maa du og Jesus følges ad,  
Ei blot en stakket Stund i Mag,  
Men hele Livets travle Dag.

Ei blot en Gang i Ny og Næ,  
Hvor Veien ligger lunt i Læ,  
Men gjennem Vinterstorm og Stud,  
Med Haab mod Haab, Nar ind, Nar ud.

Ei blot i Glædens Solstinsvæld,  
Men og i Sorgens Graaveirskvæld,  
Ei blot til Kanas Bryllupsferd,  
Men ind blandt Urtegaardens Trær.

Dg trættes sundom end din Fod,  
Saa holdt kun ud med freidigt Mod !  
Thi følges du og Jesus ad,  
Da kan du altid være glad.

H. Langsted.

## Kun en liden rød Sko.

Over i den store Stad Paris kom en Dag en ung Student ind i en Marstandisers Butik. "Hvad onsker De, min Herre?" spurgte Marstandiseren ham.

"Jeg har nogle Klæder, som jeg ikke længere har Brug for," svarede den unge Mand hurtig, som om han stammede sig over sit Erinde. "Man har sagt mig, at De var en redelig Mand. Hvis De vilde være saa god at komme hjem til min Bolig eller sende Bud —". Marstandisersens kolde Opførsel gjorde ham end mere forlegen; denne var nemlig kun altsor vel bekendt med Studenternes Pengeforlegheder; han kjøbte, hvad de vilde af med, Bøger, Møbler eller Klæder, men sørgede altid for at faa Fordelen paa sin Side.

"Bo'r De langt herfra?"

"Nei, her tæt ved."

"Saa skal jeg følge med Dem," sagde Marstandiseren, og de vare begge isærd med at gaa ud ad Døren, da Studentens Opmærksomhed pludselig blev tiltrukket af et Par smaa røde Sko. ganske saadanne, som man brugte dem for Revolutionstiden, og som Damerne nu have optaget igjen med Fare for at falde og brække Benene.

"Hvor har De faaet dem fra?" udbrod den unge Mand, idet han tog den ene af dem op i Haanden.

"Det kan jeg virkelig ikke huske," svarede Manden, "de høre formodentlig til en eller anden Skuespillerindes Dragt; de ere altsor smaa til at passe et levende Menneffe, de maa være syede til en Fø; hvis De synes om dem, skal De faa dem billig."

Studenten svarede ikke. Han stirrede paa Skoene som han holdt i Haanden, og sagde som til sig selv: "Jeg kunde gjøre min Ed paa at det er de samme". Derefter fo'r han med Haanden hen over Ansigtet som for at samle sig, vendte sig derpaa til Marstandiseren og sagde, at han tog Skoene, de maatte gaa med i Kjøbet.

En halv Time efter gik Marstandiseren ned ad Studentens Trappe, vel ikke fuldt tilfredsstillt, thi den unge Mand havde ikke

villet stille sig ved alle sine Giendelse; men, da han ikke havde Begreb om Tingenes Værdi, havde han solgt dem meget billig og havde givet en usorholdsmæssig høi Pris for Skoene, saa Marstandiseren syntes dog, han havde gjort en ganske god Handel.

"Jeg kunde hve faaet Lov at beholde dem i 10 Aar, hvis han ikke havde været saa indtaget i dem," mumlede han; "hvem ved, maaste have de tilhørt hans Bedstemoder."

Studenten grundede imidlertid paa det samme Spørgsmaal; han sad med Albuerne paa Bordet og Hovedet i Hænderne og stirrede paa de smaa røde Sko, som han havde stillet foran sig paa en uhyre Lovbog. Skulde det virkelig være de samme Sko, som hans Bedstemoder en Gang havde bestiddet, og som stod saa levende for hans Erindring. Han smilede, men med noget blandede Følelser; thi Angeren steg op i hans Sjæl, og det var, som disse fine smaa Sko vare sendte ham fra Himlen for at standse ham paa Veien til hans Odelæggelse.

Den ene Time gik efter den anden, og Studenten skulde have været hen at høre en lærd Professore Forelæsning; men han lyttede til en anden Stemme, der var strengere og mere indtrængende; alle de forløbne Aar af hans unge Liv steg frem for ham, og Professore og hans Forelæsning var glemt.

Léon Lavenay mistede sin Moder, medens han endnu var et Barn, og blev derfor opdraget af sin Bedstemoder. Hun var en ædel Kvinde, livlig, men bestemt og villig til at ofre sig for Andre. Dertil var hun ogsaa i sin modnere Alder bleven en from troende kristen Kvinde. Hun forlod aldrig Hjemmet, undtagen naar hun gik i Kirke, og var bestandig den Dragt, som havde været i Brug i hendes Ungdom; hun havde derfor næsten altid et Par smaa røde Sko paa med høje Hæle, som gavede Gjenlyd, naar hun gik gjennem Huset. Hvor ofte havde ikke den lille Dreng, naar han sad og drev over sine Lektier eller tegnede i sine Bøger, pludselig givet sig Mine af stor Flid ved Lyden af de høie Hæle. Hvor ofte var ikke Tjeneste-

folkene's Snakken bleven forvandlet til ivrigt Arbejde, naar de hørte deres Frues Trin nærme sig; men for Léon var det dog især en bestemt Grindring, der knyttede sig til disse Sko.

Det var en Sommerdag, han sad i sit Arbeidsværelse og solte sig endnu mindre oplagt til Arbeidet end sædvanlig. Hans Fader var borte i sine Forretninger, og hans Bedstemoder havde Opfynd med den store Sommervadst. Masjer af Linned blev breddt ud for at bleges i Solen og atter omhyggelig lagt ind i de rummelige Linnedskabe, og da Ungen saa efter Skoledrengen, saa han orkesløst ud ad Vinduet, i Stedet for at læse paa sine Lektier til Eftermiddagstimerne. Den store Gaardhund stte Poterne op i Vinduet og gned sit brune Hoved mod Drengens Kinder, medens han hjærtegnede den, hvilket heller ikke var til Fremme for Lærdommen, og før han mærkede det, var Skoletiden for Gaanden. Da han nu indsaa, hvilken Forlegenhed han vilde blive sat i ved ikke at kunne sine Lektier, slog den Tanke ned i ham, at han blandt sin Faders Bøger havde seet en Udgave af Ciceros Taler med Latin paa den ene Side og Fransk paa den anden; fik han den, behøvede han aldeles ikke selv at gjøre sig nogen Uleilighed med at oversætte de vanskelige Steder. Tanken blev snart bragt til Udførelse han gik ind i sin Faders Stue, aabnede hans Bogskab og var snart heldig hurtigt at finde Bogen, og nu havde han just slaaet den op for sig og glædede sig over at kunne komme saa let gennem den svære latinske Oversættelse, da to stærke Slag paa hans Kind bragte ham til at fare op og vende sig om. Han havde haft saa travlt, at han ikke havde bemærket, at hans Bedstemoder var kommen gaaende hen over det bløde Tæppe, og der stod hun nu med den ene Sko, som hun havde slaaet ham med, i Haanden og et Ansigt, der udtrykte Sorg og Bredde. Léon slog skamsfuld Dinene ned, han behøvede ingen Forklaring, hans Samvittighed havde allerede givet ham den.

"Na, du læser Oversættelser ud af Bøger og giver det ud for dit eget Arbejde." Du lyver i Gjærningen, selv om du endnu ikke

har løst med Munden; men det vil ikke vare længe, før du begynder paa det, du vil læse din Lektie op af Bogen, naar du bliver hørt, eller sig, at du var syg, naar du har drevet din Tid hen i Stedet for at læse, og hvis man saa tror dig, vil du snart blive en fuldblods Plattenslager. Jeg sender Afbud paa Skolen; thi jeg ønsker ikke, at du for hurtigt skal glemme dette."

Léon solte sig, som skulde han synke i Jorden; men Bedstemoderen vedblev med noget mildere Stemme: "Nu skal du høre, min Dreng, hvad jeg gik igjennem, fordi jeg ikke vilde lyve; jeg har ikke villet fortælle dig det før, men har villet vente, til du var gammel nok." Den gamle Dame satte sig ned; hendes Dine sunkede, hendes Stemme var fast, men lidt afbrudt, og hendes fine sammenpressede Hænder skjælvde.

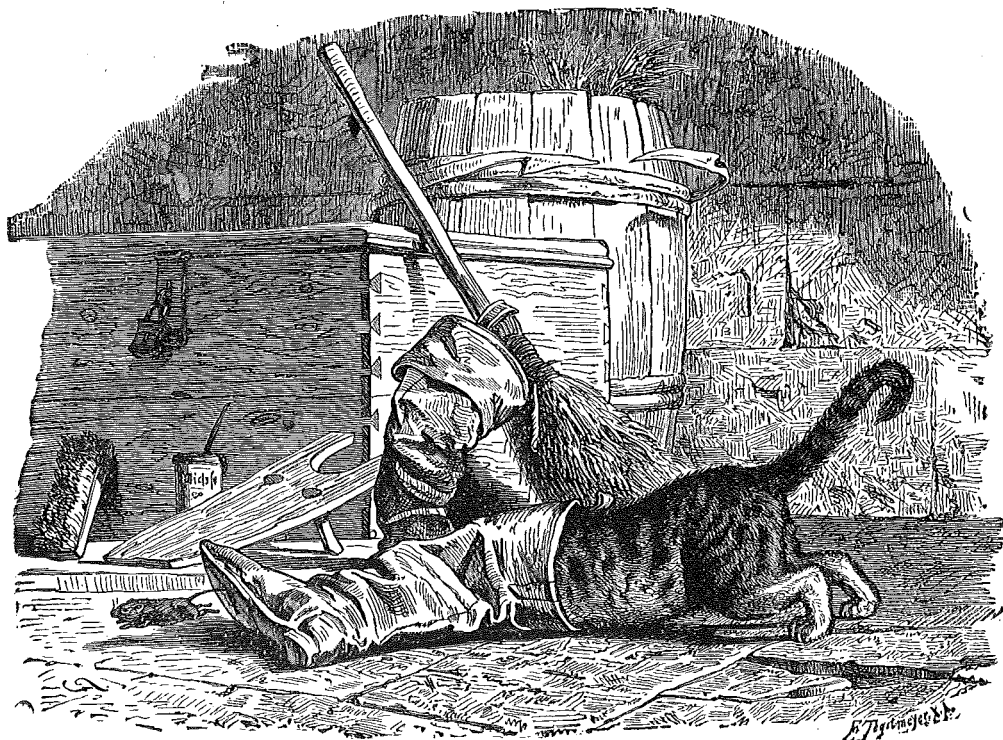
"I Aaret 1793 var jeg netop 3 Aar ældre, end du er nu, og den Gang forlod jeg dette samme Hus her, hvor jeg har levet som Barn," — her saa hun sig vemodig om — "for at flytte til Paris sammen med min Mand og hans Forældre, som der havde en stor og indbringende Forretning. Revolutionen begyndte imidlertid den Gang at rase; det blev værre for hver Dag. Min Svigerfader døde af Sorg, og min Svigermoder og jeg fik endelig min Mand, din Bedstemefader, til at forlade Byen, da Faren ubetinget var størst for ham, hvorimod der endnu ikke var Grund til at tro, at vi vilde være udsatte for Noget. Men en Morgen tidlig, førend min Svigermoder endnu var staaet op, blev der banket voldsomt paa vor Dør.

"Vi komme her i Lovens Ravn for at fængsle Borgerinde Granddixier!" raabte en Officer, prydet med et rødt Stjært og Hue og ledsaget af to bevæbnede Mænd.

"Jeg er den omtalte Person," sagde jeg, idet jeg traadte frem for dem. "Du?" udbrød Officeren og læste sin Arrestbefaling igjennem; "Borgerinden anklages for at have hjulpet sin Søn paa Flugt; du har jo ingen Søn, du er kun et Barn."

(Fortættes paa Side 46).

## Ikke fanget endnu.

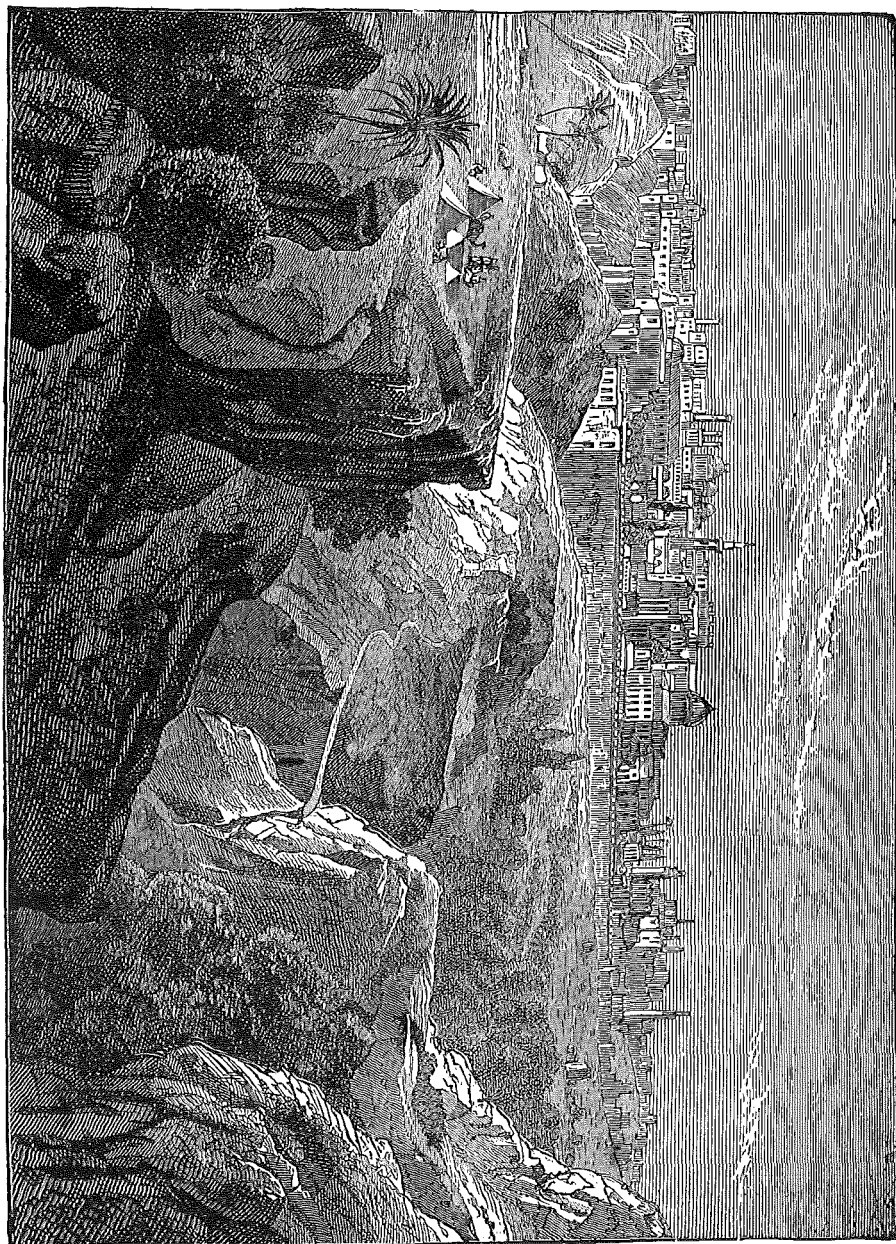


## Jerusalem.

Jerusalem, denne mærkeligste By paa Jorden, Stuepladsen for Herrens store Gjerninger til vor evige Frelse, er en Bjergstad paa "de hellige Bjerge", bygget paa 4 Høie, naar Moria medregnes. Kedrons og Hinnom's dybe Dale eller Kløfter omgive Byen mod Ost, Syd og Vest og støde sammen søndenfor Byen, saa at denne ligger som paa et brat Næs, saaledes som det ogsaa sees paa vort Billede. — Da Byen ogsaa paa nært Hold er omgivet af lidt høiere Bjerger, kan den ikke sees paa lang Afstand. — I Løbet af 3000 Aar har Jerusalem undergaaet store Forandringer end maasse nogen anden Stad paa Jorden. 35 Gange har den været beleivet, 26 Gange indtaget og da somofteft plyndret, 3 Gange ødelagt, saa at "der ikke blev Sten paa Sten tilbage i den". Medens den fordem var en af Jordens største Byer, er den nu kun en ringe Stad, hvis Folketal angives forskjelligt, fra 15,000

til 35,000 Mennesker. De fleste af disse ere Muhamedanere og Jøder, dog ogsaa nogle tusinde Kristne, der nu ere nogenlunde beflyttede mod Overlast. — I 1840 oprettede England og Preussen et protestantisk Bispedømme i Jerusalem for at misfionere blandt Jøderne der. Et Par protestantiske Kirker ere byggede og indviiede, og Skoler for Jødebørn oprettede. — I 1861 stiftede den tyske Missionær Schneller "det syriske Børnehjem", som ligger strax udenfor Byen ved Oljehjerget. Det stiftedes som et Tilflugtssted for de i Syrien af Muhamedanerne saa haardt forfulgte og myrdede græsk-katholske Kristnes Børn, som her undervises i den evangeliske luth. Tro. Nu op'ages ogsaa Hedningers, Muhamedaneres og Jøders Børn. I 1885 var der 124 Børn i Anstalten. Ogsaa vor Synodes Kasferer modtager med Glæde Bidrag til dette Børnehjem.

Jerusalem,  
seet fra den sydsøstre Side.



Brug Lys og Dag, o Sjel, mens Sol er oppe,  
Dg vogt dig for modvillig at tilstoppe  
Det Kildevæld, som i din Døt brød frem!

Foragtet Naade strengelig sig hedner,  
Kom det ihu, hver Gang din Tunge nævner  
Jerusalem!

"Jeg er Borgerinde Grandidier, og jeg har hjulpet min Mand til at flygte," svarede jeg bestemt da jeg for enhver Pris vilde frelse min Svigermoder. Jeg vidste, at, hvis hun blev greben, vilde hun dø af Skræk, for hun naaede Gaden.

"Det lykkedes mig ogsaa; thi Uslingerne slæbte afsted med mig, uden videre at søge eller spørge efter, om der eksisterede nogen anden Borgerinde Grandidier. Jeg gik med dem gjennem hele Forstaden, paaklædt aldeles som jeg er nu, og med saadanne Sko paa Fodderne," og dermed viste hun de smaa Sko frem, som netop havde været brugt som et Strafferedskab.

"Da vi naaede vort Maal, hviskede en af Mændene mig i Øret: "Tag alle disse Klæder af og kald dig Josefine Toucheret. Jeg kan frelse dig". For jeg kunde svare, puffede han mig ind i Fængslet, og Døren blev lukket i efter mig; men jeg klarede snart for mig selv, at jeg ikke vilde fornegte mit Navn. Min Mand var langt borte, jeg vidste ikke hvor, men min Svigermoder var stikker, naar jeg besteg Stafottet som Borgerinde Grandidier. Derpaa satte jeg mig hen i en Krog for at sove, da Fangevogteren kom med Fængselsbogen, hvori man skulde skrive sit Navn, og jeg reiste mig op og skrev mit uden Tøven.

"Der er Mange, der have sagt, at det kun var Adelige og Præster, der i disse forfærdelige Tider bleve Døse for Folkets Raseri; men et eneste Blik paa denne Forsamling viste, at den ringe Herkomst aldeles ikke var noget Bærn mod Tyrannernes Raahed. Jeg saa visse Damer af den høieste Rang, som trods deres sonderrevne Klæder bevarede en vis Anstand og Værdighed i deres hele Optræden, stemmende med deres Stand, og Præster, der ydede aandelig Trost til dem, der ønskede det; men jeg bemærkede ogsaa Arbeidsmænd, Haandværksfolk og Kvinder, hvis hele Døse bar Præg af haardt Arbeide. Alle bleve vi blandede mellem hverandre; barbede Hænder mellem fine Hænder, Bønder i Bluser og Adelige i Silkedragter, og Træsto trampede paa de fine Damers Slæb. Det syntes imidlertid, at jeg var den eneste, der

repræsenterede den velhavende Middelstand, Baandet mellem Adelen og Folket.

"Jeg var ung, stærk og freidig og havde i min 16 Aars Visdom og Forsængelighed besluttet, at mit Døse ikke skulde se forsonet ud, og at jeg vilde bestige Stafottet lige saa strolig, som jeg pleiede at være, og jeg begyndte derfor at glatte Fodderne ud, som Mændenes raa Greb havde frembragt. Man saa paa mig med Forbauselse og hviskede: "Stafkets Bærn, det er hendes første Dag"!"

"Og maaste den sidste," sagde jeg til en meget gammel Dame, der laa henstrakt paa Gulvet ved Siden af mig; "men maaste jeg dog først kunde hjælpe Dem til et lidt bedre Leie." "Hvad gjør det til Sagen, naar man staar paa Svighedsens Rand," svarede hun, men reiste sig dog lidt, og jeg tog hende i mine Arme — hun var fin og spinkel — og fik hende lagt paa en Bunke Klæder, jeg havde samlet i en Krog.

"En af Præsterne var netop i Færd med at velsigne os, da Døren pludselig blev revent op, og Fangevogteren ledsaget af den Officer, der arresterede mig, viste sig paa Dørrinet. Soldaten, der havde hvisket til mig, kom ogsaa frem, men jeg endede ikke hans vrede og bebreidende Blik. Et bestemt Antal Fanger blev kaldt ud, men mit Navn lod ikke. Da der blev raadt: 'Borgerinde Montague', reiste den gamle Dame sig med Besvær. "Kan du se, jeg havde Ret, mit Bærn," sagde hun, idet hun nikkede Farvel til mig.

"Jeg blev 3 Dage i Fængslet, uden at mit Navn blev nævnt mellem dem, der skulde fylde den skjæbningsvangre Karre, og efter den Tid blev ingen flere kaldt ud. Robespierre og hans Kammerater vare imidlertid styrte og havde faaet den Løn, de fortjente. Genrettelserne toge af, og en Maaned efter fik jeg min Frihed og kunde vende tilbage til min døende Svigermoder. "Du vovede altfor meget, mit kjære Bærn, for at frelse den Smule Liv, jeg har tilbage," sagde hun kjærlig til mig, da jeg indtog min Plads ved hendes Seng.

"Men du, Léon, kan tænke dig," tilspøiede min Bedstemoder nu til Slutning, "hvor

taknemmelig jeg sølte mig, fordi Gud havde frelst mit Liv jeg havde ogsaa den Gang kun været daarlig skiftet til at dø," sagde hun halv til sig selv. — "Hvor langt gladere var jeg ikke, end om det var steet ved en Rogn, og hvor kunde jeg nu glæde mig til snart at gjense min elskede Husbond, efter at have opfyldt min Pligt mod hans Moder."

Bedstemoderen laug; men hendes Fortælling havde gjort et dybt Indtryk paa Léon. Han saa paa hende med et beundrende Blik og sagde bestemt: "Jeg vil aldrig mere lyve og aldrig gjøre Noget, der kan bedrøve dig." Den gamle Dame reiste sig med Bæver. Erindringen om de gamle Dage havde sat hende i stærk Bevægelse, og hendes rynkede Haand skjævede, idet hun lagde den paa sin Sønesøns Skulder og kyskede ham omt.

"Gid Vor Herre, hvem det dog især gjælder om, at du ikke bedrøver, maa give dig Styrke til at holde dit Lofte, mit Barn," sagde hun hoiidelig; "jeg har siden den Tid lært, at det dog kun er ved hans Hjælp vi kunne faa alle vore onde Tilbøieligheder ud af vort Hjerte. Dovenskab og Usandfærdighed have ikke ligget i min Natur; deslo mere har jeg havt at kæmpe mod Stolthed og Forsængelighed; men jeg har bedet Herren hjælpe mig, og han har hjulpet."

Bedstemoderen var død, 4 Aar før vor Historie begynder, og hvilede ved sin elskede Husbonds Side. Léons Fader havde sendt Sonnen til Paris for at studere, og skiondt Bedstemoderen, der kjendte hans Karakter advarende havde sagt til sin Søn: "Vaag over ham" saa havde Faderen dog i Tillid til den gode Opdragelse, han havde faaet overladt han meget til sig selv.

"Han er gammel nok til det," sagde han, "i hans Alder var jeg min egen Herre." Bedstemoderens Betynning viste sig imidlertid kun at være altfor oel grundet. Dovenskab, Magelighed, slet Selskab havde udøvet deres sædvanlige Virkning. Han var i Gjæld til op over Dreene, bestilte ingen Ting, og det var, som hans Samvittighed var sovet ind, indtil de smaa røde Sko pludselig vakte den

op. Nu erindrede han sig levende sin Bedstemoder, hendes ædle faste Karakter, der dog var forenet med saa megen sand kristelig Ydmyghed, og særlig den Eftermiddags Begivenhed. Han huffedede med Skamfuldhed sine egne store Lofter, som han havde holdt saa slet, og Bedstemoderens hoiidelige Ord. Hvor havde han tænkt Lidt paa dem; aldrig havde han bedet Vor Herre hjælpe sig mod Fristelserne i den store Stad, og derfor havde de ogsaa overvældet ham, og han havde været nær ved at gaa til Grunde i dem.

Hele Natten sad han oppe i bitre Selvbebreidelser og virkelig alvorlig Anger; men, da Dagen brød frem, pakkede han sammen og reiste hjem til sin Fader. Han sølte, at han maatte begynde et helt nyt Liv borte fra den store Stads Fristelser; men tillige havde han lært, at hans egne Forlætter og store Lofter ikke rakte langt; fra nu af holdt han sig nær til Gud og bad ham hjælpe sig til at blive et nyt Menneske, og han blev ogsaa ligesom den fortabte Søn opiaget igjen, ikke alene i sin jordiske Faders, men ogsaa i den himmelske Faders Hus.

(N. III. 361.)

### Et Barns Indflydelse.

En Gang holdt en Herre et Foredrag i Nærheden af London. Under Foredraget sagde han: "Alle have Indflydelse, sig ikke, at du ikke har det, thi hvert Menneske har nogen Indflydelse". I den anden Ende af Salen stod der en jevn Mand med et lidet Barn paa Armen. — "Eithvert Menneske, endogsaa det lille Barn der, har nogen Indflydelse," fortsatte Herren idet han pegede paa hende.

"Det er sandt, Herre!" sagde Manden. Herved tiltrak han sig naturligvis alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed; men han sagde ikke mere, og Herren fortsatte Foredraget.

Da det var endt, kom Manden hen til Herren og sagde: "Jeg beder dem undskylde mig, men jeg kunde ikke lade være at tale. Jeg har været en Drulkenbolt;

men, da jeg ikke holdt af at gaa alene paa Kroen, pleiede jeg at tage dette Barn med mig.

Da jeg en Nat nærmede mig Kroen, hørte vi høirostede Stemmer der inde, og hun sagde: "Gaa ikke der ind, Fader!" "Hold Mund, Barn," svarede jeg. "Kjære Fader, gaa ikke der ind," gjentog hun, hvortil jeg atter svarede, at hun skulde "holde Mund".

Kort efter følte jeg en Taare falde paa min Kind, og jeg kunde ikke bringe det over mit Hjerte at gaa et Stridt videre.

Jeg vendte om og gik hjem, og jeg har, Gud være lovet, aldrig siden været i en Skjenkestue. Nu er jeg en lykkelig Mand, og dette Barn kan jeg takke derfor; — da De sagde, at endogsaa hun havde Indsydhelse, kunde jeg derfor ikke lade være at udbrøde: "Det er sandt," for jeg har selv erfaret det."

(Krijselig Børnetidende.)

### Til hvem skulde I bede.

En liden Dreng var en Aften i Begreb med at gaa i Seng som sædvanligt; men hans Moder blev nødt til at forlade ham, fordi hun pludselig blev kaldet bort. Hun sagde da til Barnepigen, at hun skulde give ham hans Natkjole paa og lægge ham til Sengs, kyskede ham og sagde: "Godnat, min egen Edvard; du maa i Aften sige din Bøn til Sara"

Barnet saa Moderen forundret ind i Ansigtet og sagde: "Nei, Moder, jeg vil sige min Bøn til Gud."

Kjære Børn, husk paa, ligesom denne lille Dreng, at, naar I bede, tale I ikke til Eders Moder eller noget andet Menneſte, som hører derpaa; men I tale til Gud, som hører Alt, hvad I sige, og ser Alt, hvad I gjøre. Han glemmer aldrig Eder, om ogsaa I ofte glemme ham. Han mindes alle Eders Bønner og vil besvare dem paa sin egen Maade og hjælpe Eder meget bedre, end Eders Foreldre formaa.

### Det tredje Bud.

I en By havde endel unge Mænd sluttet Selskab og foretog sig allehaande Ufommelig. Her vanhelligede de Herrens Dag. Istedet for at gaa til Kirken drev de om paa Drifkehusene, og Søndags Aften kom de saa drukne hjem. Kun En af dem blev omsider slagen i sin Samvittighed. Han vilde ikke mere deltage i deres onde Gjerninger, brød Kammeratskabet med dem, blev en retsaffenen Kristen og erholdt senere et Dommerembede. Da hændte det en Dag, at han maatte domme til Døden en Mand, i hvem han gjensjendte en af sine gamle Kammerater. Dette greb dybt hans Sind, og han kunde ikke afholde sig fra at spørge Manden om, hvad der var blevet af de øvrige af deres Selskabsbrødre.

"Det maa Gud vide," svarede den Ulykkelige; "paa Jorden er Ingen tilbage af dem. De ere alle faldne under Dyrighedens Sværd. Nu rammer det den sidste."

### Gaade.

Det Første.

Jeg er det Kjøbarest, du eier,  
Mod mig alt Andet kun lidet veier,  
Al Verdens Glands dig kun lidt vilde baade,  
Om den blev mig til Glæde og Baade.

Det Andet.

Det findes af meget forskjellig Art,  
Kan være sjønt og kan være bart;  
For Alle der sjelden gives et bedre  
End det, vi har arvet fra vore Fædre.

Det Terte.

En Perle i Norden, der svømmer paa Bove,  
Omtraanset af deilige Vøgeffove.

### Opløsning

paa Gaaden i No. 4:

I e.

Rigtig opløst af A. C. N., Stony Run, Minn.; C. N. L., Hickson, Tac.; R. P. F., Benson, Minn.; S. L., Oscar, Minn.; D. G. L., Lake Mills, Ia.; S. C., Beloit, Ia.; J. G. B., Harmony, Minn.; D. A. W., Hickson, Tac.; A. S., Swenoda, Minn.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.